
MUZIEK.

Concertgebouw.

De zoo sympathieke, hoogbegaafde Russische pianist Rachmaninoff is Donderdagavond weder opgetreden; ditmaal met een klavier-concert en eene Symphonie. De heer Mengelberg had zich tevreden gesteld met de bescheiden directie van Gluck's Alceste-Ouverturen. Natuurlijk leidde hij ook het orkest bij het piano-concert.

Met even veel sympathie als vroeger werd ook thans **Rachmaninoff** door het publiek ontvangen, zóó zelfs, dat men den indruk ontving als wilden de toehoorders het piano-concert herhaald hebben; gelukkig gaf de componist daaraan niet toe. Verwonderen zal het zeker niemand, dat het concert in den smaak viel, er is zoo iets gezelligs in Rachmaninoff's compositiën, zij doen trouwhartig aan. Men hoort er in dat deze componist verwant is aan Chopin, Rubinstein, Liszt, Tschaikowsky e. a. Gemakkelijk zijn Rachmaninoff's werken te volgen, zij hellen over naar het virtuozen-genre. Aardige motieven, die onmiddellijk den hoorder treffen, heldere, hoogst eenvoudige vormen, waarbij men niet veel behoeft na te denken, eene schitterende instrumentatie, ziedaar dan hoedanigheden genoeg om aan de werken van dezen componist een onmiddellijk succes te verzekeren.

En dan de groote factor: de uitvoering. Inderdaad mag Rachmaninoff gerekend worden onder de grootste pianisten; zijn spel is machtig en, waar het pas heeft, delicaat en fijn. Men zou aan dezen virtuoos en kunstenaar een plaats van bijzonderen aard willen toekennen als modern produceerend en reproduceerend kunstenaar. Paganini, Ernst, Liszt, Chopin, Vieuxtemps, Wieniawski, Servais, Mocheles, e. m. a. namen in vroegeren tijd plaatsen in zooals ik bedoel. Nu is 't natuurlijk, dat een kunstenaar uit 't laatst van de negentiende eeuw en 't begin van de twintigste eeuw een andere taal spreekt dan zij die bijna een eeuw, maar zeker ruim een halve eeuw vroeger leefden; dat verschil erkennend, zal men echter niet ver van de waarheid zijn wanneer men Rachmaninoff plaatst dicht bij de virtuozen-componisten dan bij de produceerende kunstenaars.

DAN. DE LANGE.

MUSIC.

Concert Hall.

The very likeable, highly gifted Russian pianist Rachmaninoff performed again on Thursday evening; this time with a piano concerto and a symphony. Mr. Mengelberg had contented himself with the modest conducting of Gluck's *Alceste Overtures*. Naturally, he also conducted the orchestra for the piano concerto.

Rachmaninoff was received by the public with just as much sympathy as before, so much so that one got the impression that the listeners wanted the piano concerto repeated; fortunately, the composer did not give in to that. It will certainly surprise no one that the concerto was well received; there is something so pleasant about Rachmaninoff's compositions, they feel genuine. One hears in them that this composer is related to Chopin, Rubinstein, Liszt, Tchaikovsky, and others. Rachmaninoff's works are easy to follow; they lean towards the virtuoso genre. Charming motifs that immediately strike the listener, clear, highly simple forms requiring little thought, and brilliant instrumentation—these are qualities enough to ensure immediate success for the works of this composer.

And then the major factor: the performance. Indeed, Rachmaninoff may be counted among the greatest pianists; his playing is powerful and, where appropriate, delicate and refined. One would wish to assign to this virtuoso and artist a place of a special nature as a modern producing and reproducing artist. Paganini, Ernst, Liszt, Chopin, Vieuxtemps, Wieniawski, Servais, Mocheles, and others occupied positions in earlier times of the kind I mean. Now, it is natural that an artist from the late nineteenth century and the early twentieth century speaks a different language than those who lived almost a century, but certainly well over half a century earlier; acknowledging that difference, however, one will not be far from the truth when one places Rachmaninoff closer to the virtuoso composers than to the producing artists. Dan. De Lange.

[Translation: Google]